

saadanne Personer ud af den offentlige Forsorg, som vel ikke oppebærer den maksimale Hjælp, der er Tale om under de skematiske Regler, men som alligevel igennem en forholdsvis lang Tid stadig henvender sig til det offentlige om Hjælp. Ministeriet gaar derfor ud fra, at Bestemmelsen under Nr. 5 maa administreres under nøje Hensyntagen til de nærmere Omstændigheder, der bevirker, at vedkommende fortsat maa søge offentlig Hjælp, saasom hans Alder og Muligheder for at opnaa Arbejde, hvorved han kan klare sig selv fuldt ud.

Hertil kommer, at der i Bestemmelserne under Nr. 1—4 regnes med visse Frister og visse Beløb som afgørende for, om Retsvirkningerne skal indtræde, medens der under Nr. 5 ikke stilles Krav om en bestemt Størrelse af det Beløb, der skal være ydet som Hjælp. Ved Afgørelsen af, om Hjælpen skal betragtes som ydet til Stadighed, vil det da efter Ministeriets Opfattelse være nødvendigt at regne med en længere Frist end den i Nr. 1 nævnte Frist paa 12 Maaneder inden for de sidste 18 Maaneder, og saaledes at Afgørelsen i øvrigt maa træffes under Hensyntagen dels til Hjælpens Varighed og Størrelse, dels til, om Hjælpen er ydet uden Afbrydelse.

Naar Redegørelsen derfor regner med, at $\frac{2}{3}$ af ca. 9 500 Personer vil blive ramt af Retsvirkninger efter Bestemmelsen i § 307, Stk. 2, Nr. 5, følger det af det saaledes anførte, at denne Gruppe sikkert maa begrænses meget væsentligt, men det følger af Bestemmelsens skønmæssige Karakter, at der ikke uden en nærmere Undersøgelse af Forholdene i de enkelte Tilfælde kan gives blot tilnærmelsesvis nøjagtig Oplysning herom.

Johs. Kjærbøl.

H. Lorentzen,
kst. Eksp.sekr.

Det af Folketinget nedsatte Udvalg vedrørende
Forslag til Loven om Ændringer i og Tilføjelser
til Forsorgsloven.